

## ВОНА ЧЕКАЄ

Старий годинник на стіні вів свій відлік буття, підбивав підсумок прожитого часу, дзвінком звучанням зазивав людей до життєвого простору, безсоромно порушував тишу в хаті. Його маятник рухався то в сторону простору радості, то в сторону печалі, повертався до світла, а потім до тіні, до миру й до війни, до щастя й до сліз. Кожна секунда буття була стартом чи фінішем чиеїсь долі.

Невисока худа жінка стояла в просторій кімнаті біля дзеркала, дивилася на своє обличчя, але думками подорожувала десь далеко. Карі очі, ластовиння, невеличкий кирпатий носик, русяве волосся – зовсім дівчисько. Якби не останні кілька тижнів її блукання в темноті смутку й не різка поява тонесенького мережева зморшок навколо очей, було б не помітно, що дісталася вже сорокаліття. Кажуть люди, що красива й щаслива. А такі щасливі, – подумала жінка. Щасливі, адже прийде час, і вона побачить сина. Не стала відбирати в неї сина наречена з потойбіччя, не повела його в останній весільний смертельний танок, не зачарувала мотошною красою білого холоду смерті, не повела до простору спокою, відпустила до матері у простір життя... То молитва матері, що прорвалися крізь мелодію прощального танцю, в якому вже намагалася закружляти холодна красуня з молодим хлопцем, зворушила вічно спокійне серце. Відпустила – значить, десь тут, на рідній землі, живий!

Щаслива, адже змогла подолати терновий паркан безжалісних слів: «Ваш син загинув у бою, коли привеземо попрощатися, поки невідомо. Повідомимо додатково». Щаслива, бо змогла пройти

дорогою, змоченою слізьми, й не втратити себе. Тоді, після важких, як камінь, слів, вона витягувала з душі на світ Божий віру, колисала сина ніжною мелодією пісні Роду, напувала його душу краплинами слів молитви, огортала сильне, високе тіло хлопця ніжністю материнської любові. Нікого не бачила на тій дорозі тоді, крім сина. Не чула чоловіка, доньки, вимолювала серед темноти для сина життя, поки не почула бажаних слів, які вивели на світлу дорогу: «Вважали, що загинув у бою, але мертвим ніхто не бачив».

– Значить, живий, – утішилося материнське серце. – Десь є живий.

Довгі часи очікування змінювалися днями. «Поки мертвим ніхто ніде не побачив, ні на полі бою, ні в холодних кімнатах медичних закладів, значить, живий», – заспокоювали рідні. Не варто втішати. Вона й сама знає, що син живий, адже старий годинник на стіні не зупинився, йде. Десь далеко на рідній землі так б'ється серце сина. Вона відчуває це серцебиття. Щаслива, що відчуває. Ще прийдуть мир і щастя в дім. Нехай лиш повернеться син, відшукається красуня-наречена, відгуляють весілля. Ой, як же заграють гарно музики, веселі пісні заспівають дівчата, такий танок життя станцює син для неї! Вона вже бачить той танок, відчуває його мелодію...

Старий годинник на стіні веде відлік часу. Десь серце сина продовжує пульсувати, бо віра матері підтримує це серцебиття. Хлопче, ти лише живи. Вона чекає.

